

ЦИКЛОПІТ ПЕРШИЙ

На безлюдному острові серед моря жив циклоп. Острів був безлюдним, бо люди на ньому зроду-віку не водилися. А циклоп водився. І велося йому там доволі непогано. Саме він, а не хтось інший, залишав на піску чималі відбитки ніг, коли виходив на берег помилуватися хвилями з білими баранцями. Баранці нагадували йому любих овечок, які сумирно паслися в затишній долині, звідусіль захищеній високими скелями. А шум моря здавався найліпшою у світі музикою. Коли ж увечері циклоп повертався до Печери, заганняючи отару до кошари неголосними звуками сопілки, хвилі змивали його сліди.

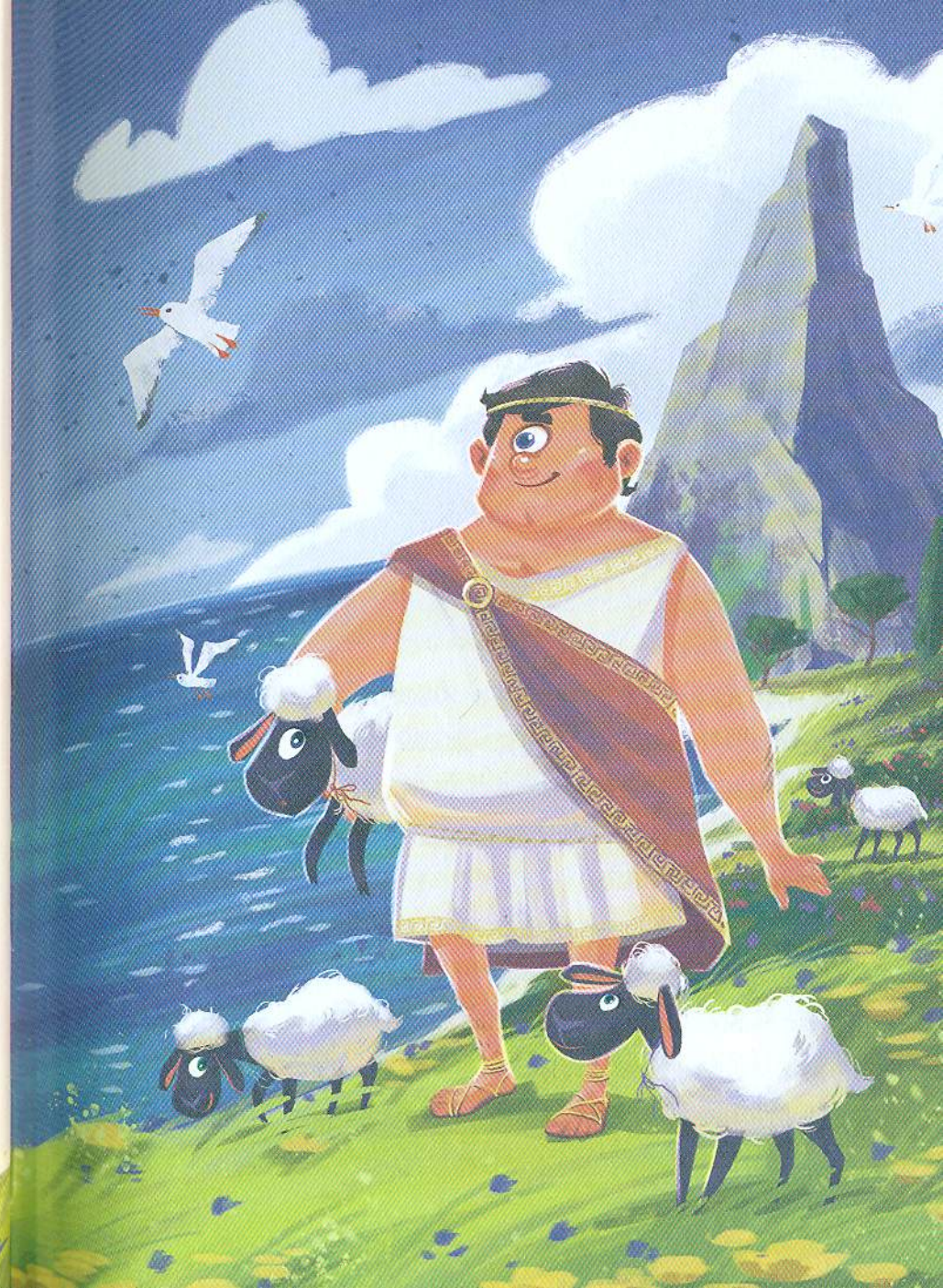
І якби якийсь наполегливий мореплавець, дивом unikнувши численних небезпек на шляху до острова, опинився на вузькій смужці сліпучо-білого піщаного пляжу, він нізащо б не здогадався, що за ним спостерігає сторожке око. Не здогадався б і про те, що варто лише подолати узвишшя, продертися крізь колuche терня, обплетене плющем, щоб потрапити до тієї самої затишної долини. Там підніжжя напівзгаслого вулкана

оточили пасовище, неглибоке озеро, кипарисовий гай і єдине оливне дерево. Його циклоп оберігав як зіницю ока, дбаючи про кожен оливку та щодня протираючи припорошене листя. А ще тут усе квітло: мирти, левкої, маки й оті жовтенькі, циклоп забув, як зветься. Але мандрівник не зацікавився б ані пасовищем, ані кипарисовим гаєм, ані оливним деревом. Хіба що водички посьорбав би з озера й одразу почав би майструвати човен або пліт із дощок й уламків щогл, пожбурених морем на берег, щоби знову вирушити вдалечінь.

«Люди завжди кудись поспішають, — дивувався циклоп. — Ото диваки!»

Людей циклоп не те що не любив, але остерігався, воліючи триматися від них подалі. Крім того, він соромився свого нівроку кремезного тіла, незграбних рук і єдиного ока.

«Хоча могло бути значно гірше, — припускав циклоп. — А якби я мав одне вухо? Тоді довелося б добряче крутити головою, щоб краще чути. Чи три голови, кожна з яких просила би їсти? Либонь, це незручно. З іншого

боку, люди кажуть: *“Очі розбігаються”*. Або: *“Женися — на обидва дивися”*. І найгірше: *“Один без одного як око без ока”*. А я так сказати не можу, е-хе-хе. І як після цього всього їм довіряти?»

Тому ока з моря циклоп про всяк випадок не спускав: чи не з'явиться, бува, на обрії вітрило? А тоді вже — пробі, рятуйте! Він мерщій заганяв овечок до Печери, заслоняв вхід величезним каменем і пильнував за небажаними прибульцями.

Та що це за *«якби»* та *«може»*? Не було людей на острові ніколи, бо потрапити на його берег неможливо. Точніше, майже неможливо. На шляху до безпечної широкої затоки з піщаним пляжем вирує небезпечна вузька протока, по обидва боки якої живуть дві страхотливі морські потвори. Перша хапає мореплавців прямо з кораблів однією з шести пащ, всіяних гострими як леза зубами. Друга нагадує одну суцільну велетенську пащеку, здатну заглитнути та вмаламурити цілий, хоч

і невеличкий, корабель за один ковть. Першу звуть Сциллою, а другу — Харибдою, хоча позако циклоп називає їх Страшидлою і Страховидлою. Неприємні створіння, чесно кажучи, бр-р-р.

А потім, якщо дивом тих Страшидлу і Страховидлу проминеш, треба ще наполегливіше боротися із хвилями, що мчать до гострих, непомітних у воді скель. Течія в цьому місці така стрімка, а вітер дме так сильно, що спробуй зверни! Звісно ж, якщо ти не циклоп, якому одного разу це таки вдалося. Як? Завдяки хоробрості, кмітливості та винахідливості. Він же циклоп, а вони всі такі: безстрашні мандрівці, невтомні трудівники та надзвичайні

скромняги. Не дивно, що саме він відшукав серед безкрайнього моря тихий острів із озером, кипарисовим гаєм і дикими вівцями. І так, як люди назвали оточене сушею море Середземним, циклоп хотів назвати оточений водою острів Середморним. Але потім передумав. Нехай буде просто Островом.

Чесно кажучи, жити на Острові, оточеному скільки оком кинеш водою, йому подобалося. Значно спокійніше, ніж, скажімо, на півострові, куди будь-хто будь-якої миті може забрести. Щоправда, дві хижі сусідки циклопа непокоїли. Та що поробиш, доводиться терпіти. Буває ж таке, що сусіди нам не подобаються, особливо якщо вони мають зубаті пащі